

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 291/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedenú pod sp. zn. Rvp 1487/2011, zastúpenej Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 CoE 26/2011-38 z 25. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., **o d m i e t a** pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu

majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 CoE 26/2011-38 z 25. februára 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 22. mája 2007 (ďalej len „zmluva“) poskytla fyzickej osobe úver v sume 298,75 €, ktorý spolu s ďalšími poplatkami bol dlžník povinný vrátiť v 12 mesačných splátkach. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžník neuhradil niekoľko po sebe idúcich splátok, čím sa dostal do omeškania počnúc 19. marcom 2008, sťažovateľka opakovane vyzvala dlžníka na úhradu úveru. Keďže dlžník neuhradil dlžnú sumu, sťažovateľka začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom. Dňa 5. júna 2008 sa stal rozhodcovský nález (majúci podľa názoru sťažovateľky povahu exekučného titulu) vykonateľným. Následne bol 4. septembra 2008 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) 29. októbra 2008 začal nútený výkon rozhodnutia. Dňa 18. júna 2010 bol okresnému súdu doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie. Okresný súd uznesením č. k. 8 Er 378/2008-25 z 23. novembra 2010 exekúciu zastavil, pričom rozhodol aj o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5 CoE 26/2011-38 z 25. februára 2011 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie ako vecne a právne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, „... boli porušené... jeho základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské

práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, «... že pojem „spravodlivosť konania“, v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahrnuje už vyššie uvedený princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti...». V tomto ohľade vyčítala okresnému súdu, „... že... zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania... neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie...“. Podľa názoru sťažovateľky „... tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania tak, že exekučné konanie bez ďalšieho zastavil, porušil právo sťažovateľa vlastniť majetok a pokojne užívať majetok v zmysle Protokolu 1 Dohovoru“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“ napadnutým uznesením krajského súdu, zruší napadnuté uznesenie, vec vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Sťažovateľka v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovanej ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5 CoE 26/2011-38 z 25. februára 2011, ktorým podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd potvrdil zastavenie už prebiehajúceho exekučného konania a uložil sťažovateľke povinnosť nahradiť trovy exekúcie uznesením okresného súdu č. k. 8 Er 378/2008-25 z 23. novembra 2010 bez toho, aby sa sťažovateľka mala možnosť k tomu vyjadriť, čím súčasne malo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže v dôsledku zastavenia exekučného konania malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

II.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 5 CoE 26/2011-38 z 25. februára 2011

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnemu problému nastolenému v sťažnosti sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku).

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd ako súd odvolací napadnutým uznesením potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne správne s poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku, ako aj ustanovenia zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“).

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí potvrdil uznesenie prvostupňového súdu ako vecne správne v súlade s § 219 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia č. k. 5 CoE 26/2011-38 z 25. februára 2011 uviedol:

„Krajský súd ako súd odvolací preskúmaním napadnutého uznesenia, spisového materiálu a vyhodnotením tvrdení oprávneného v podanom odvolaní, dospel k záveru, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o trovách, vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a preto sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi rozhodnutia prvostupňového súdu.

Preskúmaním obsahu Zmluvy o úvere uzavretej medzi oprávneným a povinným dňa 22.5.2007, mal odvolací súd za to, že vzťah medzi oprávneným a povinným má povahu spotrebiteľského vzťahu a uvedená zmluva o úvere má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 zák. č. 258/2001 Z. z., aj keď ide o zmluvu uzatvorenú podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené, pričom ich súčasťou sú všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré povinný ovplyvniť nemohol, nakoľko boli pripravené vopred pre neznámy počet potencionálnych spotrebiteľov. Odvolací súd v tomto smere konštatuje, že na posúdenie skutočnosti, či sa jedná o tzv. spotrebiteľský úver nie je rozhodujúce akou právnou formou sa spotrebiteľský úver poskytuje, dôležité je len, či sa jedná o poskytnutie peňažných prostriedkov v prospech spotrebiteľa za odplatu. Z obsahu zmluvy o úvere mal aj odvolací súd preukázané, že táto zmluva spĺňa charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zák. č. 258/2001 Z. z. Vzhľadom na uvedené sa na právny vzťah medzi účastníkmi budú aplikovať normy spotrebiteľského práva. Odvolací súd potom preskúmaním uvedenej zmluvy, zhodne s prvostupňovým súdom, zistil, že zmluvné dojednania medzi účastníkmi obsahujú niekoľko neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré sú absolútne neplatné. Nadväzujúc na uvedené sa odvolací súd stotožňuje aj s názorom prvostupňového súdu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosti podľa ust. § 4 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom jednou z nich je aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, ktorá je vyjadrením skutočnej ceny spotrebiteľského úveru a ktorá zohľadňuje

nielen úroky a poplatky s poskytnutím úveru spojené, ale aj časové obdobie ich splácania, pričom ak ročná percentuálna miera nákladov nie je v zmluve o spotrebiteľských úveroch uvedená, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3). Ak teda rozhodcovský súd túto skutočnosť nezohľadnil a priznal oprávnenému právo na zaplatenie nesplateného úveru a poplatku za jeho poskytnutie zaviazal povinného na právom nedovolené plnenie. Zároveň odvolací súd zhodne s prvostupňovým súdom konštatuje, že v zmluve o úvere dohodnutá výška denného úroku z omeškania 0,25%, t.j. 91,25% ročne, je vo všeobecnosti neprimerane vysoká a je v rozpore s normami určenými na ochranu spotrebiteľa. Priznaná výška úrokov 91,25 % ročne odporuje ustanoveniu § 517 Občianskeho zákonníka, v nadväznosti na ustanovenia nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovia Občianskeho zákonníka, a v ktorom je určená horná hranica výšky úrokov z omeškania. Ak teda rozhodcovský priznal oprávnenému zmluvne dojednaný úrok z omeškania vo výške 91,25% ročne, svojím rozhodnutím zaviazal povinného na plnenie právom nedovolené.

Pokiaľ ide o námietku oprávneného, že prvostupňový súd skúmal rozhodcovský rozsudok už pri rozhodovaní o udelení poverenia súdnemu exekútorovi a uznal exekučný titul za súladný so zákonom, na základe čoho udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie, odvolací súd konštatuje, že udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je také procesné rozhodnutie, ktoré by vylučovalo čiastočné alebo úplné zastavenie exekúcie a teda má za to, že vydanie poverenia na vykonanie exekúcie netvorí prekážku v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. Z ust. § 58 ods. 1 Exekučného poriadku vyplýva, že exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu.

Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom prvostupňového súdu, ktorý konštatoval, že rozhodcovská doložka obsiahnutá v čl. 17 Všeobecných obchodných podmienok poskytnutia úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a teda neplatnou, a teda akékoľvek plnenie priznané rozhodcom na základe takejto rozhodcovskej doložky je plnením v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd zdôrazňuje, že rozhodcovská doložka upravená v čl. 17

Všeobecných podmienok poskytnutia úveru znemožňuje voľbu zo strany spotrebiteľa, aby vec bola prejednaná príslušným súdom Slovenskej republiky, nakoľko tým, že zakotvuje, že ak pred podaním žaloby na súde bude podaná žaloba na rozhodcovskom súde, umožňuje dodávateľovi podaním návrhu na rozhodcovskom súde založiť prednostne právomoc rozhodcovského súdu. Dojednanie o rozhodcovskej doložke je tiež súčasťou všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré povinný ovplyvniť nemohol. Na rozdiel od ostatných zmluvných podmienok, nekalá povaha rozhodcovskej doložky však dopadá na celé exekučné konanie.

Na základe uvedeného mal odvolací súd za to, že prvostupňový súd správne zastavil exekúciu v celom rozsahu, nakoľko exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok rozhodcu, ktorý svoju právomoc odvodzoval z neprijateľnej rozhodcovskej doložky, ako aj vzhľadom na ďalšie vyššie uvedené dôvody.“

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku, zákona o rozhodcovskom konaní a zákona o spotrebiteľských úveroch podstatne pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku z 27. januára 2007 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nezasahuje neprípustným spôsobom do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle

čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba z toho dôvodu, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v časti týkajúcej sa namietania porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 5 CoE 26/2011-38 z 25. februára 2011

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru,

ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocené princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom pre to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že ním došlo k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2011